

Od administracji.

Przedpłata za I. kwartał:

kwartalnie na prowincji 6 zlr.
„ w miejscu 4 50

Cena prenumeraty poza granicami państwa Austro-Węgierskiego jest umieszczona w nagłówku *Gazety Narodowej*.

Upraszamy o wczesne przesłanie prenumeraty, by szan. prenumeratorem nie doznał przerwy w przesyłce

Po ukończeniu „Ostatniego Karmazyna” zamieścimy w fejtynie bardzo zajmującą powieść W. Koszczyca p. t.:

„SZERMIERZ PRZEZNACZENIA.”

L W Ó W d. 3. lutego.

(O prześladowaniu unitów. — Rozprawa nad ustawą przeciw pretendentom. — Bieżące sprawy przedlitawskie.)

Pomimo pogłosek, że ugoda caratu z Rzymem polepszy los unitów podlaskich, prześladowanie ich trwa jednak dalej. Oto bowiem co czytamy w liście nadesłanym z zaboru moskiewskiego do *Dzienia Poz.*:

„Nikt tu z nas nie wierzy w wiadomość podaną przez niektóre organa prasy, że na zasadzie 6. paragrafu ugody caratu z Rzymem, unitci, zesłani do Chersońskiej gubernii, wrócą do swych ognisk rodzinnych. Nie wiary naszą opieramy nie tylko na tem, że przy obecnych kierownikach to jest Pobiedonescewie i hr. Tolstoj nie jest rzeczą możliwą, aby ci fanatycy prawosławia, którym ludność unitcka głównie zawdzięcza 15-letnie prześladowanie, poculi się nagłe do sprawiedliwości względem ludności podlaskiej. Szereg faktów wskazuje, że rząd rosyjski nie myśli bynajmniej o wymiarze sprawiedliwości, lecz przeciwnie dąży do zupełnego oprawosławienia nieszczęśliwego Podlasia. Między unitami zostającymi na wygnaniu, propagują się myśli, aby wybrać miejsce stałego pobytu chociażby nawet w chersońskiej gubernii. Do zdecydowania się na ten krok organa władzy miejscowej zachęcają unitów obietnicą rozdania im ziemi i połączeniem z rodzinami. Dotychczas o ile wiemy, unitci odpowiadają, że mają gospodarstwa własne i że od rządu wymagają tylko powrotu do domu. Może kilku znajdzie się takich, co przynają propozycję rządową, lecz w każdym razie będzie to procent nader mały.

Z Podlasia otrzymujemy także wieści nie wesołe. Ukisik religijny trwa tam w całej sile. Różnica ta tylko, że zamiast władz administracyjnych, obowiązując prześladowania unitów wkłada się na wójtów gminy i popów. Naczelnicy powiatu jeżdżą po gminach, czytają rozporządzenie o chrztach i pogrzebach i wkładają obowiązki na wójtów pod ich osobistą odpowiedzialnością ścisłego wypełnienia tego rozporządzenia. Naczelnik Kotow, znany z dziejów ostawionego wozosłodzenia, wzywał wójtów z Jabłonnem i rozkazał mu wszelkimi siłami popierać prawosławie. Trudno przypuścić, aby przy podobnym usposobieniu sfer rządowych — mógł nastąpić powrót unitów. Nie dawno znowu Sylwestra Łobęjkę ze wsi Gęsi, pijakę, który zaprzędał się Moskwią i przeszedł na prawosławie, wysłano do Kijowa dla zwiędzenia miejsc świętych. Łobęjko z Ławry kijowskiej przywiózł mnóstwo obrazów i rzeźb, jakie między włościanami, zachęcając do prawosławia. Propaganda ta naturalnie nie udaje się. Lud na Podlasiu mimo prześladowania i częściowych odstępstw trzyma się twardo wiary ojców.

Cerkwie po dawnemu świecą pustkami. W usposobieniach jednakże ludności zaszła zmiana radykalna. Z opozycji biernej, lud nekany prześladowaniami, przeszedł do opozycji czynnej. Donoszą nam naprzykład o następującym zdarzeniu. Jeden z zesłanych do chersońskiej gubernii wrócił do domu na Podlasie. Urządnik naturalnie zjawił się natychmiast, aby go uwięzić. Unit utrzymywał, że przybył do wia-

snego domu i ma prawo zostać, gdyż wyrokiem sądowym nie został skazany na wygnanie. Jesteś mieszkańcem chersońskiej gubernii, chodź z mną do naczelnika, rzekł mu urządnik. Unit odzywa się do syna: Powiedz mi czego odepnie chce ten pijanica? (Urządnik, jak często zdarza się był pijany.)

Urządnik schwył się za kark unitę i zaczął się nad nim znęcać. Wówczas syn ratując ojca rzucił się gwałtownie na urządnika i obit go. Zdarzenie to bynajmniej nie jest odosobnionem. Czynny opór ze strony unitów przeciw gwałtom dopęnianym na ich sumieniu, zdarza się coraz częściej. Daje to miarę, do jakiego stopnia prześladowanie się wzmacnia, jeżeli nawet w ludności tak łagodnej i cierplivej jak podlaska, prześladowanie to spotyka czynny opór. Protest przeciw narzucaniu prawosławia unitci wyrażają za pomocą święcenia świąt według nowego stylu. Wiadomo, że grecko-katolicy trzymają się starego kalendarza. Z wprowadzeniem jednakże prawosławia na Podlasiu unitci dla wyróżnienia się od wyznawców kościoła oficjalnego, zaczęli obchodzić święta według nowego stylu. Strażnicy zaś przestrzegają, ażeby unitci obchodzili święta prawosławnie. Takim sposobem obchodzą oni święta podwójnie.

Przyjęcie wniosku o pretendentach w całej ośnowie przez franc. Izbę deputowanych — oto najnowsza i najważniejsza wiadomość polityczna, jaką nam przyniósł dzień wczorajszy. Rząd francuski przez przyjęcie tego wniosku przebył szczęśliwie groźną kryzys i jest wszelka nadzieja, że Francja uwolniona zostanie od wicherów monarchistów. Do przyjęcia wniosku najwięcej przyczynił się nowy minister wojny, generał Thibaudin, który stanowczym swoim wystąpieniem w Izbie i skonstruowaniem, że armia jest przywiązana do republiki i konstytucji, podniósł ducha w obozie republikańskim i pomieszał szyki monarchicznymi wicherzycielom, szczególnie najniebezpieczniejszym wrogiem republiki, orleanistom. Przebieg posiedzenia z dnia 1. bm., na którym uchwalono wniosek o pretendentach, był nader burzliwy.

Po przyjęciu wniosku o przystąpieniu do debaty specjalnej 396 głosami przeciw 134, rozpoczęła się scena, w której obie strony z równą namietnością stanęły przeciw sobie, nie szczędząc sobie nawzajem obelg i inkriminacji, scena, do której obecnie tylko Francuzi i Węgrzy są zdolni. Umlarkowani republikanami, Andreux wstąpił pierwszy na trybunę, aby postawić jako poprawkę do wniosku artykuł 6ty deklaracji o pracach człowieka. Artykuł ten brzmi: „Wszyscy obywatele są równi w obliczu prawa i mają być dopuszczeni do wszystkich godności podług swego uzdolnienia i bez względu na nic innego, jak tylko ich cnoty i talenta.”

Poprawka ta, obalająca wszelkie wyjątkowe ustawy względem pretendentów, wywołała burzę przed dep. Andreux — a kiedy zawołał, że jest także republikaninem, odezwały się głosy, zaprzeczające temu. Andreux: Jestem nim, a żadne krańcowe stronnictwa nie zdołają mnie zepchnąć ze stanowiska, które zajmuję (oklaski) nie mogę głosować z tymi, których zachowanie jest paradyks. Robespiera i St. Justa (śmiech, hałas), a należę do tych, którzy zdolni są pochwilić swą popularność dla honoru swej partii. (Wielkie oklaski. Powstaje hałas tak wielki, że prezydent zażądał może poddać wniosek pod głosowanie. Andreux cofną swój wniosek, podaje go jednak bonapartystą Cuneo d'Ornano. Wniosek został odrzucony 351 głosami przeciw 100.

Jako przeciwny, przyszedł pod obrady wniosek Floquet'a. Przemawia Kamil Pelletan z skrajnej lewicy. W gwałtownej mowie twierdzi on, że we wniosku tkwi myśl ukryta: Wyprzedzić Napoleona, a Orleanów uratować. On zna tylko dwie alternatywy: albo wszystkich książy wypędzić, albo wszystkich w kraju pozostawić. Skrajna lewica bije brawo, Pelletan mówi dalej: Czy to prawda, że manewra pod Chalons przemieniał się w manifestację na rzecz ksiąg Orleańskich i że byłemu gubernatorowi Algieru (jen. Chanzy) ofiarowano nawet buławę marszałkowską w monarchii konstytucyjnej? (Gwałtowny niepokój. Marcere woła: Obrażasz pan umarłego.) Ribot: Do ministra wojny należy odpowiedź. (Burza oklasków. Prawica podnosi gwałtowny hałas.) Książę Laroche-foucauld: Obrażają tutaj armię. To niegodnie! (Gwałtowne wołania na prawicy: Minister wojny! — Cała prawica powstaje i wskazując na trybunę woła: Minister wojny! Pre-

zydent ciągle dzwoni). Philippoteaux (woła wśród hałasu): Jenerał Chanzy mówił, że który z generałów francuskich chce zostać marszałkiem, niech też godności szuka po tamtej stronie Renn! (Burzliwe oklaski.) Hrabia Roys: Hańbia pamięć Chanzego!

Prezydent (wzruszony): Zastrzegam się, jakobym dopuścił do obrazy armii. Nikomu to na myśl nie przyszło. (Burzliwe oklaski.) Kto sądzi, że dopuściłbym do tego, mnie i Izbę obraża. P. Pelletan nie chciał obrazić jenerała Chanzego — wszak niedawno temu gratulował mi z powodu mowy pochwalnej na cześć jenerała. (Oklaski.)

Pelletan: Wicie bardzo dobrze, iż nie miałem na myśli jenerała Chanzy, tylko sprawę demonstracji dla ksiąg Orleańskich. (Ponowny hałas.)

Kilku mówców ciśnie się na trybunę: okupuje ją Prince Léon (monarchista) i krzyczy na salę: Zdumiewam się, że w armii znalazł się jenerał... (Zamieszanie. Głosy: Do porządku!) Prez. (surowo) Pańskie słowa są obrazą dla ministra wojny. Cofnij je pan. Léon: Mój Boże! Słowo się rzekło... (Głosy: Cenzura!) Pr. Żadnych dwuznaczności! Cofnij pan swe słowa. Léon. Nie skończy zdania, które zacząłem, mimo to każdy się dęmyśli, co myślałem. (Wzawa.) Pr. To mi wystarczy. Léon. (wzruszając ramionami) Mój Boże! Więc are banicji na się odepnie rozpoczął! (Okrzyki zadowolenia na prawicy.) Pr. ogłasza cenzurę i czasowe wykluczenie. (Wielkie poruszenie.)

Wniosek Floquet'a zostaje następnie odrzucony 352 głosami przeciw 172.

W tej chwili zabrał głos minister wojny Thibaudin i odniósł sukces znakomity. Powitano go na trybunie trzykrotną salwą oklasków. Odpiera on napróżd przypuszczenie, jakoby chciano obrazić pamięć Chanzego. Chanzy należy do historii — nie potrzeba go bronić. (Burzliwe oklaski.) Odpiera również napasę na własną osobę. Komisja sądowa badała jego zachowanie się i znalazła je bez zarzutu. Wniosek nie dotyka wojskowych stopni książąt, zostaną oni tylko za rozstrzygnięciem ministra wojny przeniesieni w stan pozasłużbowy, zachowując jednak swoje stopnie. Będzie to właściwa kategoria pretendentów w stanie rozporządzałości. (Grzmiące oklaski. Głosy na prawicy: Hańba.) Przedłożony wniosek ma tylko polityczny charakter; ja mam go tylko pod względem formalnym przeprowadzić. (Ponowne grzmiące oklaski.) Co zaś dotyczy uczuć armii, mam prawo z trybuny tej oświadczyć wobec całego kraju (hałas na prawicy), że nie wierzylimy nawet w możliwość antikonstytucyjnych wpływów na armię — armia szanuje ustawy i jest republika oddana. (Burza oklasków.)

Książę Laroche-foucauld wybuchł grubiaństwem, że co przywołany zostaje do porządku i zapisany do protokołu.

Thibaudin (podniesionym głosem): Armia nie ma żadnych tajemnych ambicji, żąda stawy jest u niej jawna, jest ona absolutnie oddana prawu i republice, i będzie umiała obu ich bronić energicznie. (Huczące oklaski. Wściekłe wołania na prawicy: Nie republice — Francji! Armia pozostaje jednolita i niepodzielną. (Oklaski.)

Po tym kulminacyjnym punkcie debaty, prawica widząc, że wniosek o pretendentach przejdzie, usiłowała odłożyć posiedzenie — ale nie udało się. Na wniosek Blancab'e Izba ogłosiła się w permanencji. O godzinie 11^{1/2}, w nocy przyjęto pierwszy artykuł projektu rządowego (książęta wykluczeni są od urzędów cywilnych i wojskowych), o 12tej przyjęto artykuł, że prezydent ma prawo wydalić pretendentów, którego uważa za niebezpiecznego dla państwa. O 12tej w nocy przyjęto wniosek w całej ośnowie podług projektu rządowego, mianowicie i artykuł 3., podług którego, wydany pretendent, gdyby powrócił, podlega specjalnym karom.

W wiedeńskich kołach wojskowych zapełniając, że narazie będą zakupione konie tylko dla trzech pułków jazdy landwerzyckiej w Galicji; koszt wyniesie 200.000 zlr.

Na balu dworskim d. 30. zm. rozmawiał cesarz długi czas z dr. Smolką. Czesi z ogromnem uradowaniem podnoszą, że na tymże balu cesarzewicz długo rozmawiał, i to ciągle po czesku, z dr. Riegerem o czeskiej kolei Transwersalnej i o znaczeniu języka czeskiego. Posłowie z prawicy byli prawie wszyscy na balu — gdy tymczasem z lewicy prawie ani jednego nie było — co, jak wiemy, demonstracyjnie uczynili, co jednak, według *Vorstadtl* zlg. bardzo zauważano.

Jak można demonstrować przeciw koronie, zkad właśnie centraliści mają powód do takiej demonstracji — trudno zrozumieć. Śnać bestjalizm germański ognia i takich ludzi, którzy z obowiązku powinni dbać o względy przyzwolności. Nie lepiej spisać się półrządowe Biuro koresp., gdyż o balu dworskim nigdzie nie telegrafowano a o cebulowym balu strajbjudów wiedeńskich, zwanym „Concordia-Ball” wszędzie roztelegrafowano.

Dodamy tu, że p. Kallir nie był na balu dworskim, tylko z resztą lewicy na wieczorku uniwersyteckim.

Powiedzieliśmy, że podczas gdy dr. Herbst w wiadomej interpelacji przedstawił *Tugblatt* i *Vorstadtl*, którym odjęto prawo sprzedaży po trafikach, jako ofiary polityczne, rząd może zakaz ów umotywić względami moralności, gdyż część inseratów pism tych jest zorganizowanem nierządnictwem. W istocie otrzymała *Politik* wiadomość, że ów zakaz nastąpił nie z powodu politycznej obu pism opozycji, ale z powodu, że na wielki rozmiar trudnią się nierządnictwem niemoralnością, że lubują się w politycznych skandalach i w sposób niedogodny oddają członków dynastji pod dyskusję kronikarską. W tym duchu ma też hr. Taaffe odpowiedzieć dzisiaj na interpelację Herbst'a. Według innych jednak wiadomości, hr. Taaffe nie odpowie na dzisiejszem posiedzeniu Izby posłów.

Zeszłego miesiąca donieśliśmy, że sprawa katedry historii polskiej na uniwersytecie lwowskim jest już załatwiona, i że rząd wniosie w Radzie państwa o kredyt na tę katedrę; i zadowoliliśmy się, że w komisji budżetowej minister oświaty inacejz tę rzecz przedstawił — a sprawozdania doniosły tak, jakby posłowie polscy nie na to nie odpowiedzieli. Otóż do *Nowej Reformy* donoszą z Wiednia:

„W sprawozdaniach dzienników tutejszych z obrad komisji budżetowej Izby poselskiej, czerpanych z *Reichsraths-Correspondenz*, której charakter rządowy czy parlamentarny półrządowy trudno oznaczyć, nie znajdujemy wzmianki o odezwaniu się p. E. Cerkawskiego wobec pana ministra oświecenia w sprawie katedry historii polskiej na uniwersytecie lwowskim. Pan br. Conrad starał się umyć ręce w niewinności co do niewniesionego dotychczas kredytu dodatkowego na utworzenie tej katedry i zastawiał się tem, że sprawa kredytu tego zalega jeszcze w ministerstwie skarbu. Oświadczenie takie, dane w komisji budżetowej, a więc z pretensją bezwarunkowej wiarygodności, nie pomógł uderzyć naszych posłów. Miałby minister skarbu pan Dunajewski rzeczywiście czynić trudności uniwersytetowi lwowskiemu w utworzeniu katedry nowej? I już nasuwało się zaczęły komentarze do uderzającego faktu tego, komentarze w tym duchu, że jak za dawnych czasów, tak i dzisiaj jeszcze uniwersytet krakowski zazdrośnie okiem spogląda na lwowski, gdy oto powiodło się wysłędzić, że w ministerstwie skarbu rzecz od dość dawna jest załatwiona już na korzyść uniwersytetu lwowskiego. Nie pozostaje więc nic, jak tylko przypuścić, że p. br. Conrad niewiadomo podał ministerstwu skarbu w podejrzenie; faktem zaś jest, że ministerstwo oświecenia winno, iż dotychczas nie załatwiono kredytu dodatkowego.

Pan br. Conrad zdaje się w ogóle być niedość zorientowanym w sprawach swego wydziału. Na temże bowiem posiedzeniu komisji budżetowej wspomniał o dawniejszej rezolucji Izby poselskiej, odnoszącej się do sprawy uzupełnienia uniwersytetu lwowskiego fakultetem medycznym, która to rezolucja według twierdzenia pana ministra oświecenia mówiła jakoby także o ewentualnem przywróceniu we Lwowie zakładu medyczno-chirurgicznego. Gdy zaś znowu poseł Euzeb. Czerkawski zaprzeczył, iżby co do Lwowa podobna rezolucja istniała, pan minister dopiero z rocznika protokołów stenograficznych musiał przekonać się, że oświadczenie jego polegało na niedokładnem poinformowaniu się o sprawie. Rozumie się, że podobna niewiadomość rzeczy swojego wydziału, nawet przy najszczęśliwszym chęciach musi niekorzystnie wpływać na tok załatwiania spraw, stanowiących potrzeby ludności.

Jakoż na ostatniem posiedzeniu komisji budżetowej minister br. Conrad owe oświadczenie swoje obrócił tak, że jest ono w dziennikach i w — protokole komisyjnym mylnie podane, gdyż należy je rozumieć tak, że sprawa z ministerstwu skarbu już jest załatwiona, i że rząd wniosie o kredyt dodatkowy na tę już systemizowaną katedrę, która też po zatwierdzeniu

kredytu przez Radę państwa natychmiast obsadzona będzie.

Na poprzedniem posiedzeniu komisji budżetowej z d. 31. stycznia podniósł p. Hausner sprawę niemiecką — krakowskiej szkoły sztuk pięknych. Wykazał, że z liczby swoich uczniów jak i świetności sukcesów szkoła ta nie jest w istocie tylko szkołą średnią, ale akademią; mianowicie porównuje ją z akademią wiedeńską. A mimo to rząd na nią łoży mało, i z preliminowanych dawniej 17.700 zlr. rząd teraz jeszcze 700 zlr. okroił — gdy tymczasem brak tej szkole najważniejszych rzeczy, jak np. modeli, biblioteki itp. Wnosi przeto p. Hausner następującą rezolucję:

„Wzywa się rząd, aby na potrzeby naukowe i administracyjne krakowskiej szkoły sztuk pięknych corychlej wniósł w Izbie posłów o kredyt dodatkowy 1.900 zlr., i aby w przyszłorocznym budżecie na tenże cel o 1.900 zlr. więcej wstawił.”

Minister br. Conrad oświadcza, że wniesie o kredyt dodatkowy w kwocie 1.000 zlr. Hr. Clam-Martini wnosi: „Wzywa się rząd, aby w przyszłorocznym budżecie na potrzeby tej szkoły odpowiednio wyższą sumę wstawił.” P. Jireczek zwrócił uwagę, że w istocie okazywanie było niefortunne, gdyż arcy konieczne potrzeby mogłyby być zakwestjonowane. Późem na wniosek p. Jireczka wstawiono na rok bież. 18.000 zlr. i przyjęto rezolucję hr. Clam-Martini.

Tym sposobem krakowska szkoła sztuk pięknych tylko o 300 zlr. więcej niż w r. otrzymała (18.000 zlr. zamiast 17.700 zlr.) a rezolucja p. Hausnera upadła. Co potem nastąpiło, dowiadujemy się z następującego telegramu *Politiki*: „Rezolucja Zeithammera i Clam-Martini w sprawie pilzneńskiej szkoły przemysłowej (czeskiej) upadła, albowiem część Polaków przeciw nim głosowała, rozgniewana tem, że rezolucja Hausnera w sprawie krakowskiej szkoły sztuk pięknych upadła, ponieważ kilku posłów czeskich przeciw niej głosowało.”

Na temże posiedzeniu interpelował p. Hausner ministra oświaty, dlaczego lwowskie konserwatorium muzyczne nie dostaje od rządu subwencji. Gdy w podobnej materji także centralista Russ interpelował, odparł minister br. Conrad ogólnikowo, że zastanowi się nad państwowymi interesami co do podniesienia instytutów artystycznych, aby się za wiele nie zrobiło itd.

Dalej zapytał p. Hausner, czemu dotychczas instytutów przemysłowych w Krakowie z 32.000 na 31.000 zlr. zmniejszono, i żąda wstawienia pierwotnej kwoty. Czy minister lub sprawozdawca dał odpowiedź, tudzież czy wniosek p. Hausnera przyjęto czy odrzucono — ze sprawozdań dowiedzieć się niepodobna!

Z powodu wniosku posła Matusza

w sprawie reformy Izby handlowo-przemysłowej.

Wniosek czeskiego deputowanego Matusza, żądający zaprowadzenia osobnych Izb reprezentacyjnych, dotyka jednego z bardzo skomplikowanych zadań ustawodawczych, wobec którego znowu — jak we wielu innych sprawach, stojących na porządku dziennym Rady państwa, klóca się z sobą interesa polityczne z ekonomicznymi różnorodnych żywiołów składowych państwa austriackiego. I tak np. w krajach czysto niemieckich w kołach przemysłowców żyła sobie interesowani jaknajgorzej zaprowadzenia samodzielných Izb przemysłowych; tam jest to sprawa czysto ekonomiczna. W Czechach znowu, ma wniosek Matusza wybitne znaczenie polityczne i narodowe — chodzi tam bowiem o emancypację czeskich przemysłowców z pod przewagi kupców, pomiędzy którymi żywił niemiecki — głównie przez żydów, ma przewagę. Izby przemysłowe w Czechach wybierałyby przeważnie czeskich posłów, gdyby im przyznane zostało prawo wyborcze. Już na Morawie inacejz rzecz się przedstawia, gdyż pod względem politycznym, tj. co do ilości możliwych do zdobycia głosów w reprezentacjach parlamentarnych przez utworzenie oddzielných Izb przemysłowych, przejdzie może zyskaliby Niemcy, niż Słowianie, i dlatego też morawscy posłowie narodowi prawdopodobnie nie będą zbyt gorliwie za przeprowadzeniem wniosku Matusza ubijać się.

Co się zaś tyczy stosunków naszego kraju, to już w zupełności myśl wniosku posła Matusza dla nas jest nie do przyjęcia ze wszelkich względów: zarówno ze względów politycznych, jak niemniej także z powodów społecznych i narodowych.

Szli długo, mijając cały labirynt korytarzy, ganków i dziedzińców; to wstępowali po schodach, to na dół schodzili, w końcu znaleźli się przy drzwiach niewielkich, w które dyrektor kluczek wetknął. Ciemności takie tu panowały, że pan Granowski nie przed sobą nie widział.

— Proszę do tej kaźni — rzekł dyrektor drzwi otwierając.

Pan Granowski wszedł pierwszy. W tejże chwili drzwi się za nim zatrzasnęły. Nasz przyjaciel uczył, że go świeże powietrze owoż. Ze zdziwieniem zaczął się rozglądać. W oddaleniu kilkunastu kroków paliła się latarnia, w głębi rysował się kościół św. Anny, nad jego głową świeciła kilka gwiazd zbłąkanych.

Był na nlicy. *)

(C. d. n.)

PAMIĘTNIKI BOGUSŁAWY

z Dąbrowskich Mańkowskiej.

W Poznaniu, staraniem zacnego dr. Ludwika Rzepeckiego, redaktora *Warty*, jednego z najgorliwszych propagatorów zasad i prac narodowych, w duchu bożym i w prawdzie, (członkami W. Simona), wyszedł niedawno tomu I., zeszyt II. wymienionych wyżej „Pamiętników”. Ta książka od str. 201 do 324 (z dodatkiem o legji Nadwiślańskiej w Hiszpanji str. 32) jest dokonaniem wydanego w r. 1880 zeszytu I., a zarazem kończy średnią część ogólnych Pamiętników, sięgających epoki Kościuszki, legionów polskich, a doprowadzonych do dzisiejszego okresu naszych dziejów. *Gazeta Narodowa* w swoim czasie podała sprawozdanie o poprzedniej pracy znakomitej autorki, córki wielkopomnej pamięci jenerała Dąbrowskiego. Obecnie zeszyt, o którym mówimy, obejmuje opowiadanie z r. 1831 i początku 1832 roku.

*) Historyczne.

Ostatni Karmazyn.

Powieść na tle historycznem osnuta.

przez

„Autora Marzycieli.”

(Ciąg dalszy.)

Po miesiącu prosił tylko o jaką książkę. Przysłano mu z biblioteki więziennej książkę do modlenia. Odczytywał ją pilnie, od początku do końca: gdy skończył zaczynał znowu od początku, a i niekiedy wrzucił, na bok jak odożył, brał chleb czarny, którym się karmił i lepił z niego różne przedmioty. Nigdy się nie uczył rysunków, o sucyerwie najmniejszego nie miał wyobrażenia, a jednak do tygodnia zrobił krzyżyk wcale piękny, w drugim tygodniu umieścił na nim rozpiętego Chrystusa, później ustawił po jednej stronie Matkę Zbawiciela, po drugiej św. Jana. Jednostajność otoczenia uczyła go pracy, samotność cierpliwości.

Ustawiały krzyż pod oknem, przez które ledwie mały kawałek nieba widywał, modlił się przed nim codziennie rano i wieczór, prosząc Boga nie o szczęście dla siebie, lecz dla swojej ojczyzny, którą jak najprędzej chciał widzieć wolną od obecnej przemocy. Po modlitwie, lepił te raz mały szkatułczkę, którą po wierzchu ozdobił różnymi kwiatami. I znowu w jego palcach chleb układał się misternie, kwiaty zaś mimo, iż bez barw, żywe wychodziły. Czas dosyć przedko mu mijał, tylko na głowie coraz więcej siwych włosów przybywało.

Po kilku miesiącach spędzonych w ten sposób w więzieniu na Brygidce, wszedł do jego kaźni raz dozorca, prowadząc za sobą Stasia i przeora OO. Reformatorów. Stasia wszedłszy do nóg mu się rzuciła. Pan Granowski na ten wi-

dok o mało w głos się nie rozplakał. Musiał wyżyć wszystkie siły, by iż połąkał, które gwałtem ciśnieły mu się do oczu.

— Przecie odwiedziłaś mnie, piseńku! — rzekł do piersi ją przyciskając. Książę przeor także taskaw... A ja myślałem żeście już o mnie zapomnieli.

Zakonnik miał odpowiedź na ustach, lecz mu Stasia przeszkodziła:

— Wszak myśm nie wiedzieli, gdzie się wujaszek obraca... dopiero przed tygodniem był pan Słotwiński, i ten nam powiedział.

— Kto? Słotwiński... Kostus?

— Tak jest, ten — przeor potwierdził.

— Książę Metternich zlitowawszy się darował mu resztę kary.

— Chwała ci Boże! A gdzie on teraz mieszka, piseńku?

— W Głobikowie.

— Wszak to niedaleko od Granowa! Jak muie to cieszy, piseńku!... Gdybym tak był wolny, zaraz bym do niego pojechał, lecz te pluchy niemieckie wiedzą czem dokuczyć... Jak jednego puszczą, to z pewnością zaraz drugiego zamkną... Ale co tam więcej słychać, piseńku, co publicis? — dodał ciszej do przeora się zwracając.

Przeor nie umiał mu nic nowego powiedzieć. W agtacji nie brał czynnego udziału, z emisjarami wcale się nie znoził, czuł tylko, że w powietrzu coś wisiało.

— Mam nadzieję, piseńku — pan Granowski mu przerwał — że jeszcze się zatrzyma, nim ja wyjdę... Potem się rozmówimy... Teraz powiedz mi matę, jakim sposobem dostaliście się aż domnie? Kto wam to ułatwił?

— My sami wujaszku... Książę przeor był taki dobry, że mnie tu przywiózł razem z nanczycką i zaprowadził do barona Kriega, który dał pozwolenie.

— Doprawdy, piseńku? Zaiste niebyłbym przypuścił, że i szwab może tam mieć coś pod piętą zębem... Kto by to był pomyślał, piseńku!... Ale po kim ty w żaboście dziewczyno? — Czyżby mogła cieszyć się i nosić su-

knie kolorowe, gdy wujaszek w więzieniu? — odrzekła w rękę go całując.

Szczera ta odpowiedź tak go przejęła, że gdy się nad nią pochylał, żeby ją w czoło pocałować, i za duża, gorąca, spadała na jej złote warkocz. Stasia musiała ją nieczu, bo zastoiwszy sobie twarz rękoma, cicho płakać zaczęła.

Dozorca zatrzymawszy się na kurytarzu, wcale nie wchodził, to też nasi przyjaciele ze sposobności korzystając, rozmawiali swobodnie o wszystkim, co ich obchodziło. Z ust pana Granowskiego nie wyrywała się ani jedna skarga. Przeor tem to sobie tłumaczył, że taktemu panu nawet w więzieniu musi być dobrze; Stasia przeciwnie wpatrywała się w uśmiech w bladą twarz wujaszka i przeczuć kobiecie mówiło jej, że chociaż się nie skarży, cierpi.

Gdy się rozłączyli, pan Granowski wziął szkatułkę, która już była gotowa, i dając ją Stasi, rzekł:

— Weź to, piseńku, na pamiątkę!... Kiedyś, gdy już będziemy wolni i szczęśliwi, ta drobinka przypomni nam chwilę dzisiejszą... A szanuj to piseńko, bo wujaszek dla ciebie je ulepił. Widzisz, w środku jest nawet twoja cyfra.

Stasia zaczęła jego ręce znowu całować i płakać.

ROZDZIAŁ XX.

Po powrocie.

Wszystko kończy się na świecie, skończył się zatem i areszt pana Granowskiego. Gdy dozorca przyszedł mu to oznajmić, prosząc, by za nim udał się do kancelarii dyrektora Brygidki, pan Granowski, który właśnie coś z chleba lepił, odrzekł:

— Jeżeli chce się ze mną widzieć, piseńku, niech tutaj przyjdzie. Taką samą drogą jemu do mnie, jak mnie do niego.

Zdziwił się dozorca niemało, i sądząc, że go więzić nie zrozumiał, raz i drugi powtórzył mu dobitnie, po co go właściwie do kancelarii zapraszał. Gdy i to nie pomogło, i pan

Granowski nie dał więcej żadnej odpowiedzi, uznał za stosowne, odnieść się z tem do dyrektora.

Wkrótce pojawił się sam dyrektor w pełnym uniformie, z papierami w rękę, i odczytawszy więźniowi uroczyste, że od dziś jest wolny, wezwał go aby raczył wyjść z celi i udał się z nim do kancelarii, gdzie odbierze sobie pieniądze i inne przedmioty, zabrane mu w dniu aresztowania.

— Mój panie — odrzekł na to nasz przyjaciel — przysłiszcie do naszej ojczyzny, wpięram nas nie zapytawszy, czy was chcemy; możemy liście minie przez lat dwadzieścia kilka, chociaż do tego nie mieliście żadnego prawa; złapałście mnie jakiegoś zwierza na ulicy i bez sądu, bez wyroku, wtargnęliście mnie do tego oto więzienia; jeżeli tak postępujecie, mój panie, więc bez mego zezwolenia nie możecie mnie zjad tak wyprowadzić. Ja zaś dobrowolnie nie wyjdę, bo mi się tu bardzo podoba... Chcąc, możecie użyć nowego gwałtu, bo wy to lubicie!

W poważnym musiał być nastroju, skoro gdy to mówił, ani raz nie użył swego ukochanego „piseńku” — skończywszy zaś, jakby nawet odpowiedź nie pragnął, odwrócił się od dyrektora. Ten, lubo podobny wypadek, odkał był dyrektorem więzień, dotąd mu się nie wydarzył, powiedział sobie, że trzeba unikać skandalu, i kazawszy cele zamknąć, w zamiśleniu odszedł do swojej kancelarii.

Wieczorem jednak znowu się pojawił, i z rzadką u niego uprzejmością tak przemówił:

— Jakkolwiek bardzo nam przykro, że pan nie chce więzienia opuścić, zastępujemy się do jego woli... Muszę atoli nadmienić, że do tej celi przyprowadza zaraz innego więźnia, pan zaś dostanie cele dalszą mniejszą i gorszą.

— Bardzo chętnie, piseńku! Każdy Polak powinien być przygotowany na najsrozsze katuzsze.

— Jeżeli tak, więc proszę za mną.

To powiedziałwszy wyszedł pierwszy. Pan Granowski wzięwszy pod pachę kilka drobiazgów, które miał w kaźni, udał się za dyrektorem.

